20/07/2022

Μνήμη του Αγίου Προφήτου Ηλιού του Θεσβίτου (20 Ιουλίου)

/ Βίοι Αγίων

Σήμερα η Εκκλησία μας τιμά τη μνήμη του ενδόξου Προφήτου Ηλιού ή Ηλία του Θεσβίτου. Επίσης, εορτάζουμε την ανάμνηση του γεγονότος της ανάβασης του Προφήτη Ηλία στον ουρανό με πύρινο άρμα αφού, όπως είναι γνωστό, ο προφήτης Ηλίας ούτε πέθανε και ούτε ενταφιάστηκε.

Ας δούμε τι γράφει στο θερινό του συναξάρι ο αείμνηστος π. Ανανίας Κουστένης για τον Προφήτη Ηλία:

Σήμερα γιορτάζομε καὶ τὸν Προφήτη ’Ηλία. Τὴ μεγάλη αὐτὴ μορφὴ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ποὺ ἄφησε ἐποχὴ στὰ χρόνια του. Ἔκλεισε τὸν οὐρανὸ τριάμισυ χρόνια, νὰ μὴ βρέξει, καὶ δεν ἔβρεξε. Ὁ Θεὸς τὸν ἄκουγε, γιατὶ ὁ Προφήτης Ἠλίας ἦταν ζηλωτής. Δηλαδή, ἀγαποῦσε τὸν Κύριο, ὅσο τίποτε ἄλλο. Καὶ δὲν τὸν ἔνοιαζε τίποτε ἄλλο, παρὰ μονάχα τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, ἡ δόξα καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ μεγαλοσύνη του. Κι ὅποιος ἀτίμαζε τὸν Κύριο ἢ Τὸν ἐβλασφημοῦσε ἢ δὲν Τὸν δεχόταν ἢ ἀσεβοῦσε ἀπέναντί Του, ὁ Προφήτης δὲν τὸν ἤθελε. Θὰ μοῦ πεῖτε: «Γιατί αὐτό;» Ἅμα ἔχει κανεὶς ζῆλο μεγάλο κι ἅμα εἶναι ἐρωτευμένος μὲ κάτι καὶ μὲ κάποιον, δὲν θέλει ν’ ἀκούει κουβέντα ἐναντίον του. Δὲν σηκώνει μύγα στὸ σπαθί του. Αὐτὸς ἦταν ὁ Ἠλίας! Γεμᾶτος φλόγα, Θεία φλόγα, Θεῖο ζῆλο.

Καὶ θυμᾶμαι τὸν Γέροντα τὸν μακαριστὸ Πορφύριο, νά ’χουμε τὴν εὐχή του, ποὺ ἔλεγε: «Ποιός εἶναι, βρέ, ζηλωτής; Ζηλωτὴς εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος, ὅταν ἔλθει ἡ ὥρα νὰ βγεῖ ἡ ψυχή του, τρέχει ἀμέσως καὶ γρήγορα. Περνάει δαίμονες, περνάει τελώνια, περνάει αὐτά, δὲν τὸν κρατάει κανένας, καὶ πάει καὶ πέφτει στὴν ἀγκάλη τοῦ Χριστοῦ μας».

Αὐτὸς ἦταν ὁ Προφήτης Ἠλίας! Αὐτοὶ εἶναι οἱ Ἅγιοι! Μεγάλη ὑπόθεση, λοιπόν. Ἔκανε προσευχὴ ὁ Ἠλίας. Προσευχὴ θερμή. Καὶ τὸν ἄκουσε ὁ Κύριος. **Ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος, ὁ Ἀδελφόθεος, στὴν Καθολικὴ Ἐπιστολή του, τὸν ἀναφέρει ὡς ὑπόδειγμα θερμῆς προσευχῆς καὶ ἀποτελεσματικῆς.** Ἀποτελεσματικῆς! **Ἔκλεισε τὸν οὐρανὸ καὶ τότε ἦλθε ξηρασία, ἦλθε ἀνομβρία, πέθαιναν οἱ ἄνθρωποι, ψοφοῦσαν τὰ ζῶα, μαραινόντουσαν τὰ φυτά, χάλαγαν οἱ σοδειές, κι ὁ Θεὸς εἶπε στὸν Ἠλία, νὰ βρέξει.** Τὰ λέει ὁ Ἅγιος Ρωμανὸς στὸν ὑπέροχο ὕμνο του στὸν Προφήτη τὸν μεγαλώνυμο, τὸν Ἠλία. Καὶ ὁ Ἠλίας δὲν Τὸν ἄφηνε. Τοῦ λέει: «Κύριε, δὲν μετάνοιωσαν, ἀκόμη. Δὲν Σὲ θέλουν. Κι ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ Σὲ βρίζουν.» Καὶ ὁ Κύριος, τότε, γιὰ νὰ τὸν μαλακώσει, τὸν ἔστειλε σ’ ἕνα βουνό, καὶ τὸν ἔτρεφε μὲ τὸν κόρακα. Τὰ πιὸ ἄσπλαχνα ζῶα εἶναι τὰ κοράκια, ποὺ δὲν προσφέρουν τροφὴ οὔτε στὰ μικρά τους. Κι ἐδῶ, ὅμως, τώρα, βλέπουμε τὰ ἄσπλαχνα, νὰ δείχνουν εὐσπλαχνία στὸν Προφήτη. Κι ἤθελε ὁ Θεὸς μ’ αὐτὸ νὰ κινήσει εὐσπλαχνία στὸν μεγάλο ἄνθρωπό Του, στὸν μεγαλώνυμο Ἠλία, γιὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς του.

Σώθηκε, λοιπόν, ἐκεῖ τὸ νερὸ ποὺ ἦταν στὸ χείμαρρο Χορράθ, τέλειωσε καὶ ἡ τροφή, κι Ἐκεῖνος τὸν στέλνει νὰ πάει σὲ μιὰ ἐθνικὴ γυναῖκα, στὰ Σάρεπτα τῆς Σιδωνίας, ποὺ ἦταν καὶ χήρα, μὲ παιδιά. Ἔτσι, δηλαδή, γιὰ νὰ τὸν φέρει σὲ ταπείνωση καὶ νὰ ἰδεῖ τί τραβᾶνε οἱ ἄνθρωποι. Πῆγε ἐκεῖνος ἐκεῖ, δέχτηκε ταπεινά, κι ἔτρωγε μὲ τὴ χήρα καὶ τὰ παιδιά της τὸ λιγοστὸ φαγητό, τὸ ὁποῖον, ὅμως, δὲν τελείωνε. Ἀλλὰ ὁ Ἠλίας δὲν ἄλλαζε. Καὶ τότε τί κάνει ὁ Θεός; Ἁπλώνει καὶ παίρνει τὸ παιδάκι τῆς χήρας. Παίρνει τὸ παιδάκι τῆς χήρας κι ἐκείνη στενοχωρήθηκε. Καὶ τά ’βαλε μὲ τὸν Προφήτη. «Ἦλθες, ἐδῶ, ἐσύ, ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, καὶ θύμισες στὸν Θεὸ τὶς ἁμαρτίες μου καὶ μοῦ πῆρε τὸ παιδάκι. Σὲ παρακαλῶ, φέρε μου τὸ παιδί». Κι ὁ Ἠλίας συγκινήθηκε τότε. Ἔκλαψε καὶ πόνεσε. Καὶ μὲ τὴ χάρη ποὺ εἶχε, ἀνάστησε τὸ παιδὶ τῆς χήρας, πού, κατὰ τὴν παράδοση, μετὰ τὸν ἀκολουθοῦσε παντοῦ.

Τί μυστήρια ἔχει ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ πίστη! Τί ὄμορφα καὶ ὑπέροχα εἶναι αὐτά! Καὶ ἡ γυναῖκα, τότε, ἔκανε πανηγύρι στὸ σπίτι της. Κι ὁ Θεός, ἀφοῦ τὸν εἶδε καὶ μαλάκωσε, τὸν στέλνει στὸν Ἀχαάβ. «Πήγαινε», τοῦ λέει, «νὰ τοῦ πεῖς πὼς θὰ βρέξει.» Τί εἶν’ ὁ Θεός μας, δηλαδή; Τί εἶν’ ὁ Θεός μας; Μᾶς ἔπλασε, μᾶς ἀγαπᾶ, μᾶς διακονεῖ, μᾶς συγχωράει, μᾶς κρατάει στὰ χεράκια Του, δὲν θέλει νὰ πάθομε

τίποτα, καὶ δὲν θέλει νὰ χαθοῦμε μὲ τίποτε. Πῆγε στὸν Ἀχαάβ, καὶ τοῦ τὸ εἶπε. Καὶ ὕστερα ἀνέβηκαν στὸ βουνὸ νὰ κάνουν θυσία. Νὰ κάνουν μία δοκιμή. Νὰ δοῦνε ποιός Θεὸς εἶν' ἀληθινός. Ὁ Θεὸς τοῦ Ἀχαὰβ καὶ τῆς Ἰεζάβελ, ὁ Θεὸς τῶν εἰδώλων ἢ ὁ ἀληθινὸς Θεός; Κι ἔκαμαν, λοιπόν, ἑτοίμασαν τὰ πρὸς τὴν θυσίαν, καὶ ὁ Ἠλίας εἶπε στοὺς εἰδωλολάτρες: «Φωνάξτε σεῖς τὸν θεό σας, φωνάξτε νὰ κάμει τὸ θαῦμα. Κι ἂν τὸ κάμει, θὰ 'ρθοῦμε κι ἐμεῖς μὲ σᾶς.» **Κι ἐκεῖνοι φώναζαν, ἀπὸ τὸ πρωὶ μέχρι τὸ μεσημέρι καὶ μέχρι ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα, «Βάαλ, Βάαλ.» Καὶ τί λέει ἡ Θεία Γραφή; «Καὶ οὐκ ἦν φωνὴ καὶ οὐκ ἦν ἀκρόασις».** Δὲν ἀκουγιόταν τίποτα. Μά, τί ν' ἀκουστεῖ; Τὸ ψέμα δὲν ἀπαντάει. Μόνο ἡ ἀλήθεια ὑπάρχει. Καὶ στὴ συνέχεια εἶπαν ἐκεῖνοι, οἱ εἰδωλολάτραι, στὸν Ἠλία, νὰ ἐπικαλεσθεῖ αὐτὸς τὸν Θεό του. Κι ἐκεῖνος τὸν ἐπεκαλέσθη καὶ ἀμέσως ἔριξε φωτιὰ καὶ κατέκαυσε τὰ τῆς θυσίας, ἀλλὰ καὶ τὸ θυσιαστήριο καὶ τὶς πέτρες, καὶ ἐξάτμισε καὶ τὸ νερὸ πού 'ταν γύρω στ' αὐλάκι.

Καὶ τότε ὁ Θεὸς διέταξε τὸν Ἠλία νὰ ἀφαιρέσει τὴ ζωὴ ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς τῆς αἰσχύνης. Θὰ μοῦ πεῖτε, «Γίνονται καὶ τέτοια;» Βεβαίως, γίνονται καὶ τέτοια! Ὁ Θεὸς ἔχει τὸ λόγο Του. Ὅταν ὁ Σαοὺλ δὲν θέλησε νὰ ἀφανίσει τοὺς Φιλισταίους, τοῦ 'πε ὁ Θεός, γιατί, τάχα, τοὺς λυπήθηκε, τί τοῦ 'ριξε τότε; Μελαγχολία. Καὶ τὸν παρηγοροῦσε ὁ Δαυὶδ μὲ τὴ λύρα του. Καὶ στὴ συνέχεια ἔφθασαν τὰ σύννεφα, ἔπεσε βροχὴ καὶ χόρτασεν ἡ γῆς. Αὐτὰ εἶναι τὰ ἐλέη τοῦ Θεοῦ. Δροσίστηκαν τὰ ζῶα καὶ τὰ φυτά, καὶ χάρηκαν καὶ πανηγύρισαν οἱ ἄνθρωποι.
Μὰ ἡ Ἰεζάβελ, ἡ γυναῖκα τοῦ Ἀχαάβ, ἦταν τόσο σκληρή, ποὺ θέλησε νὰ τιμωρήσει τὸν Ἠλία. Κι ὅταν τό 'μαθε αὐτός, τί ἔκανε; Φοβήθηκε! Πρώτη φορά. Ἔτσι εἴμαστε οἱ ἄνθρωποι. Κι ὁ Θεὸς τὸν ἄφησε νὰ φοβηθεῖ, «Ἵνα μὴ καυχήσεται πᾶσα σάρξ». Κι ἔτρεξε νὰ φύγει. Πῆγε σ' ἕνα βουνό. Ἦτανε περίλυπος. Ἦτανε φοβισμένος. Ξάπλωσε κάτω ἀπό 'να κέδρο καὶ κοιμήθηκε. Καὶ κάποιος τὸν σκούντησε ἀπαλὰ καὶ τοῦ λέει: «**Ἠλία, σήκω. Φάγε καὶ πίε». Τοῦ ἔφερε φαγητό. «Γιατὶ ἔχεις, ἀκόμα, δρόμο μεγάλο». Ὁ Προφήτης λέει: «Δὲν θέλω νὰ ζήσω. Δὲν ἀντέχω ἄλλο. Δὲν μπορῶ ἄλλο». Ἦτανε περίλυπος. Φτάνομε οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ. Κι ἐμεῖς κάθε μέρα. Κι ἂς θυμόμαστε τὸν μεγάλο Προφήτη, ποὺ κι ἐκεῖνος δυσκολεύτηκε. Κι ἂς ζητᾶμε τὴ βοήθειά του καὶ τὴ δύναμή του.**

Κι ἔφυγε καὶ πῆγε σαράντα μέρες καὶ σαράντα νύχτες στὸ ὄρος Χορήβ. Κι ἐκεῖ εἶδε τὸν Θεό. Μὲ τὴ φοβέρα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἀλλὰ και μὲ τὴν αὔρα τῆς Καινῆς καὶ τὴν ἀπαλότητα. Καὶ γύρισε ξανὰ στὸ Ἰσραήλ, ἔχρισε Προφήτη τὸν Ἐλισαῖο, καὶ ὕστερα ἀνέβηκε μὲ πύρινο ἅρμα, «ὡς εἰς τὸν οὐρανόν». Κι ὅπως λέει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, δὲν πῆγε εἰς τὸν οὐρανόν, ἀλλὰ ἔμεινε στὴν περίγειον. Κι ἐκεῖ περιμένει τὸ πρόσταγμα τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ ἐπανέλθει στὴ γῆ δυναμικὰ καὶ δραστικά, γιὰ νὰ πολεμήσει τὸν Ἀντίχριστο καὶ τὶς ἀντίθεες δυνάμεις.

Λίγα χρόνια μετὰ τὴν ἀνάληψή του, τὴν οἱονεὶ ἀνάληψή του στὸν οὐρανό, καθὼς λέει τὸ βιβλίο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, παρουσιάστηκε ὁ Ἠλίας καὶ

ἔδωσε γραφὴ στοὺς διαδόχους τοῦ Ἀχαάβ. Κι ἔδωσε καὶ ἐντολές. Γιατί παρουσιάστηκε; Γιατὶ ὑπάρχει! Ἴσως εἶναι καὶ ἀνάμεσά μας. Γυρίζει τὰ ὄρη, τὰ βουνά, τρέχει παντοῦ, μᾶς προστατεύει ἀπὸ τὸν ἀρχέκακο ὄφι καὶ τὰ ὄργανά του, καὶ λίγο πρὶν τὴ Δευτέρα Παρουσία, ὅταν ὁ Ἀντίχριστος, μὲ τὴν παραχώρηση τοῦ Θεοῦ, θὰ δράσει δυναμικά, ὁ Προφήτης Ἠλίας θὰ ἔλθει καὶ θὰ φανερώσει τὸν Ἀντίχριστο. Γιατὶ ἐκεῖνος θὰ παρουσιάζεται ὡς Χριστός. Ἀντὶ τοῦ Χριστοῦ. Ἀντ' Αὐτοῦ. Θὰ λέει πὼς εἶναι ὁ Χριστός. Καὶ θὰ κάνει θαύματα, ψεύτικα θαύματα, μὲ τὴν παραχώρηση, ὅπως προείπαμε, τοῦ Θεοῦ. Θὰ ἀνασταίνει πεθαμένους. Θὰ ρίχνει φωτιὰ ἀπὸ τὸν οὐρανό. Θὰ θεραπεύει ἄρρωστους. Θὰ λέει διάφορα. Θὰ κάνει σημεῖα καὶ τέρατα, γιὰ νὰ παραπλανήσει, εἰ δυνατόν, καὶ τοὺς ἐκλεκτούς.

Ἀλλὰ ὁ Κύριος μας εἶπε στὰ Εὐαγγέλια —καὶ εἶναι κακὸ ποὺ δὲν διαβάζομε τὶς Γραφές, ὑπάρχει μεγάλη ἄγνοια καὶ θὰ ὑπάρχει καὶ τότε— «Ὅταν ἐγὼ ἔλθω, δὲν θὰ εἶμαι σ' ἕνα σπίτι οὔτε σ' ἕνα χῶρο οὔτε σ' ἕνα μέρος οὔτε σ' ἕνα δωμάτιο. Ὅταν ἐγὼ θὰ ἔλθω, θὰ γίνει κοσμογονία. Θὰ μεριάσουν τὰ σύμπαντα. Θὰ σβήσει ὁ ἥλιος. Δὲν θὰ δώσει ἡ σελήνη τὸ φέγγος της. Τ' ἄστρα θὰ πέσουν ἀπ' τὸν οὐρανό. Οἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν θὰ σαλευθοῦν.» Καὶ τότε ὁ Ἀρχάγγελος θὰ σαλπίσει, θ' ἀναστηθοῦν οἱ πεθαμένοι, θὰ σηκωθοῦμε ὅλοι πρὸς ὑπάντησιν τοῦ Κυρίου, ὁ Ὁποῖος θὰ ἔλθει ἀπ' οὐρανοῦ, ἐν δόξῃ, μετὰ τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων Αὐτοῦ. Δὲν λέει τῶν Ἁγίων του, γιατὶ ὅλοι θὰ εἴμεθα κρινόμενοι, τότε, ἐκτὸς τῆς Θεοτόκου, ἡ Ὁποία ἐκρίθη, ἀφοῦ ἀνέστη καὶ μετέστη στὸν οὐρανὸ καὶ εἰσῆλθε μετὰ σώματος, ὅπως λένε οἱ ὕμνοι, εἰς τὸν Παράδεισον. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Παναγία μας, κατὰ τὴν Δευτέρα Παρουσία, ἀφοῦ δὲν θὰ εἶναι κρινόμενη, θὰ εἶναι προσευχόμενη καὶ δεόμενη καὶ ἱκετεύουσα γιὰ μᾶς. Μεγάλη ἡ χάρη της!

Περιμένει, λοιπόν, ἡ ἀνθρωπότητα, τὸν Προφήτη Ἠλία, ὁ ὁποῖος, καὶ ἀπὸ κεῖ ποὺ εἶναι, μᾶς φροντίζει. Κι ὁ ἑλληνικὸς λαὸς καὶ ὅλοι οἱ Ὀρθόδοξοι καὶ ὄχι μόνο, τιμοῦν τὸν μεγαλώνυμο προφήτη. Καὶ μὲ φωτιὲς ποὺ ἀνάβουν, ἀλλὰ κυρίως καὶ μὲ Θεῖες Λειτουργίες καὶ μὲ πανηγύρια καὶ μὲ τιμὲς μεγάλες. Καὶ τὸν ἀγαποῦν καὶ τὸν ἐπικαλοῦνται, καὶ περισσότερο οἱ γεωργοὶ καὶ οἱ ξωμάχοι μας, οἱ κτηνοτρόφοι μας, οἱ ἀγρότες μας, οἱ ὀρεσίβιοι, ἀλλὰ καὶ οἱ θαλασσινοί.

Λένε πὼς ὁ Προφήτης ’Ηλίας ἦταν θαλασσινός. Καὶ βαρέθηκε τὴ θάλασσα. Κι ἔβαλε, λοιπόν, τὸ κουπὶ στὸν ὦμο καὶ προχωροῦσε στὴ στεριά, λέει ἡ παράδοση καὶ ἡ Λαογραφία. Καὶ ρωτοῦσε τοὺς ἀνθρώπους, δείχνοντας τὸ κουπὶ πού ’χε στὸν ὦμο: «Τί εἶν’ αὐτό;» Ὅταν τοῦ ἔλεγαν κουπί, καταλάβαινε. «Κι αὐτοὶ καταλαβαίνουν ἀπὸ θάλασσα», λέει. Προχώρησε, προχώρησε, ἔφτασε πολὺ μακριὰ στὴν ξηρά, στὰ μεσόγεια τῆς ξηρᾶς, στὰ βάθη, δηλαδή, καὶ ρώτησε κάπου: «Τί εἶν’ αὐτό;» καὶ δὲν ξέρανε. «Ἐδῶ», λέει, «θὰ κάτσω».

Ἔτσι, ἡ θάλασσα τοῦ βίου μᾶς βασανίζει ὅλους, ἡ θάλασσα τοῦ κρανίου μᾶς ταλαιπωρεῖ ὅλους, ἀλλὰ μέσα σ’ αὐτὸ τὸν καύσωνα, μέσα σ’ αὐτὴ τὴ δυσκολία, ἔχομε καὶ τοὺς Ἁγίους μας, τὴν Ἐκκλησούλα μας, τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Παναγιά μας, ἔχομε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο, τὸ πουλὶ τῆς εὐτυχίας, καὶ τοῦτο τὸ Καλοκαιράκι καὶ ὅλα τὰ καλοκαίρια κι ὅλα τὰ κακοκαίρια, καὶ στοὺς Χειμῶνες καὶ στὰ πάντα, καὶ δὲν εἴμαστε μόνοι μας. Μπορεῖ σ’ ἕνα δωμάτιο νά ’μαστε μόνοι μας, μπορεῖ νά ’μαστε παραπεταμένοι κάπου, σ’ ἕνα νοσοκομεῖο, σὲ μιὰ φυλακή, σὲ μιὰ ἐρημιά, ἢ νά ’χουμε δυσκολία ἢ νά ’χουμε καὶ μ’ ἄλλους μαζὶ καὶ νά ’μαστε καὶ μόνοι καὶ νὰ ὑποφέρομε, ἂς σκεπτόμεθα ἕνα πρᾶγμα. Κι ἂς καταλαβαίνομε ἕνα πρᾶγμα: Ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι μαζί μας. «Ὁ πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν» εἶναι μαζί μας, μ’ ὅλες τὶς δυνάμεις Του. Μ’ ὅλες τὶς δυνάμεις Του. Εἶναι μαζί μας καὶ μᾶς εὐλογεῖ. Καὶ μᾶς συντροφεύει καὶ μᾶς βοηθάει. Γι’ αὐτό, ἂς τό ’χομε ὑπόψη μας αὐτὸ κι ἂς μὴ στενοχωρούμεθα. Ἀλλά, ἂς ἀφηνόμεθα στὴ Θεία Του ἀγάπη καὶ ἀγκάλη. Ἂς Τὸν σκεπτόμεθα. Κι ἂς κάνομε ὅ,τι μποροῦμε καλύτερο.
Καὶ προπαντός, ἀδελφοὶ καὶ πατέρες μου, νὰ μὴ στενοχωρούμεθα καὶ νὰ μὴν ἀπελπιζόμεθα. Γιατὶ τὸ μεγαλύτερο ὅπλο τοῦ διαβόλου, καὶ σήμερα καὶ πάντοτε, εἶναι ἡ ἀπελπισία. Εἶναι τὸ σκότος τῆς ἀπογνώσεως. Αὐτὸ κερδίζει. Ἔστω κι ἂν φτάσομε στὸ ἀμήν, ἔ, ἂς πέφτομε νοερὰ στὴν ἀγκάλη τοῦ Χριστοῦ. Κι ἂς μᾶς κάνει ὁ Κύριος, ὅ,τι θέλει, ὅ,τι νομίζει. Δικοί του εἴμαστε καὶ θὰ εἴμαστε. Ἂς γίνει ὅ,τι θέλει. Ἂς λιποθυμήσομε ἐκεῖ, ἂς φύγομε ἀπὸ κεῖ. Ὁ Χριστὸς εἶναι ἀρχὴ καὶ τέλος. Εἶναι ἡ πρώτη καὶ ἡ στερνή μας ἀγάπη. Αὐτό, ἄλλωστε, εἶναι καὶ ἡ πίστις. Τὸ ἄφημα στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ. Καὶ πνευματικὰ καὶ κυριολεκτικά. Καὶ ἂς ἀφήνομε καὶ τοὺς ἄλλους στὰ χεράκια τοῦ Χριστοῦ. Ὑπάρχουν προβλήματα, ὑπάρχουν βάσανα. Καὶ δικά μας καὶ τῶν ἄλλων καὶ τό ’να καὶ τ’ ἄλλο. Ἔ, ἂς τ’ ἀφήνομε. Τὸ λέει ἡ Ἐκκλησία μας κάθε μέρα. «Ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα». Μεγάλη ὑπόθεση καὶ μεγάλη χάρη.

Ἀρχιμανδρίτης Ἀνανίας Κουστένης,

Θερινὸ Συναξάρι, Τόμος Β΄.

Σημείωση:

Ο Προφήτης Ηλίας δεν έχει συγγράψει κάποιο συγκεκριμένο βιβλίο, το οποίο να είναι ενταγμένο στα 49 Βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης. Ωστόσο, τα σχετικά με τη ζωή και τη δράση του, συγκεντρώνονται στα βιβλία Γ΄ και Δ΄ Βασιλειών της Παλαιάς Διαθήκης, ενώ εγκώμια στον Προφήτη συνέγραψαν ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος και άλλοι Πατέρες και Διδάσκαλοι της Εκκλησίας.